

(Прес за РС, 22. 2. 2011)

Шта рећи и да ли уопште ишта рећи поводом недавног иступа Смаила Чекића на скупу у Бошњачком институту? Вјероватно је та недоумица и произвела масовно ћутање међу колегама у РС. Наравно, нико није занијео од шока, јер такве и сличне приче „о фашистичном и геноцидном српском народу“ слушамо од комшија већ двије деценије. Прије ће бити да су поменуте тезе, интензивном употребом током неколико мандата Хариса Силајџића, постале толико баналне да је домаћа публика постала равнодушна. Чак и међународна јавност, презасићена конструкцијама о фантастичним размјерама српских злочина у Босни и на Косову, данас са већим занимањем прати извјештаје о злочинима над Србима у Сјековцу и трговини органима српских жртава у јужној покрајини. Ипак, Чекић се потписује као професор и доктор Универзитета у Сарајеву, директор је Института за испитивање злочина против човјечности, а пасивно или активно подржали су га бројни учесници скупа, па није паметно да се потпуно занемари.

То што Чекићу смета косовски мит, па имплиците и историјска чињеница да су након битке на Косову започели вишевијековна окупације и насиље над српским народом, није тешко објаснити колективним комплексом прадједовске колаборације.

То што Чекићу смета косовски мит, па имплиците и историјска чињеница да су након битке на Косову започели вишевијековна окупације и насиље над српским народом, није тешко објаснити колективним комплексом прадједовске колаборације. Из истих разлога смета му и „Горски вијенац“ и посебно стихови о истрази потурица, тим више што је Његошево дјело одавно ушло у европску културну баштину. Међу појединачно оптуженим муслиманофобима, поред Цара Лазара и Владике Данила, ту је и неизоставни Добрица Ћосић, мада се својевремено борио за ослобађање из затвора муслиманског лидера Алије Изетбеговића и примао у кућу његовог сина и актуелног бошњачког првака Бакира. А, наравно, ништа не иде ни без њиховог „босанског суфлера“ Милорада Екмечића, иако је својим научним ауторитетом Катедру за историју у Сарајеву учинио међународно познатом и признатом. У своје вријеме су, пред притисцима из ЦК да се угледни научник уклони из наставе, знали да кажу: „Нисмо ми против става СК, али свима нама лична препорука професора Екмечића отвара врата за усавршавање на најпрестижнијим научним институцијама у свијету?“ И то, дакако, има свој психолошки еквивалент: „Зло можеш очекивати само од оних које си задужио јер то изазива комплекс инфериорности“, записао је мудри Андрић.

Али, шта је заправо политички циљ бошњачке елите када са немуштим одобравањем и медијским публицитетом испраћа не само Чекићеве изјаве о српском народу као фашистичком и геноци дном? Сигурно да им циљ није јединственија и функционалнија БиХ, са Српском и Србима у њој. Ако тако мисле и говоре, онда циљ може да им буде једино да растуре заједничку државу, али се не усуђују то отворено да кажу пред свијетом. Ваљда напосматрају да никада неће добити, некад и негдје можда на ухо и обећану, већинску доминацију над унитарном БиХ, сада траже мање али своје, један кроз један. „Узећемо само онолико колико можемо просперитетно контролисати!“ – рекао је прије рата Алија. „Потпиши Алија, нек је наша па макар била ко авлија!“ - подржали су га половином рата сународници на сарајевским графитима. А пошто ни Србима ни Хрватима срце не пуца за државом са Бошњацима, испада да је до ње једино стало странцима, јер су је '92. грешком признали. Како недавно рече амерички експерт Вилијем Монтгомери, међународна заједница би морала да размисли о алтернативном рјешењу за БиХ, а Чекић и загранични дио његове утицајне санџачке породице већ раде на њему.

Како недавно рече амерички експерт Вилијем Монтгомери, међународна заједница би морала да размисли о алтернативном рјешењу за БиХ, а Чекић и загранични дио његове утицајне санџачке породице већ раде на њему.

Чекићева бизарна и за овдашње прилике помало већ анахрона ратна прича о исламофобној фашистичкој и геноцидној не само српских политичара него и пјесника, свештеника и научника, па и српског народа у цјелини, током читаве националне историје, неодољиво асоцира на најновије испаде његовог санџачког земљака муфтије Муамера Зукорлића. Глас милтантног исламизма из Новог Пазара из недјеље у недјељу у медије пласира све радикалније захтјеве и све безобзирније пријетње легалним и легитимним властима у Србији. Колико сам успио да упратим, посљедња порука гласи да су муслимани у Србији и БиХ били жртве читаве серије геноцида. Почело је већ послје I и II српског устанка и формирања модерне државе Србије (под Карађорђевићима и Милошем), наставило се током I и II Југославије (под Карађорђевићима и Титом), па онда дође Милошевићев период, и завршава под Тадићем, који неће да преговара са ефендијом муфтијом о регионалној аутономији три општине са бошњачком већином. Наравно, ни муфтија ни професор не помињу да је томе претходио вишевековни геноцид Османлија и потурица над српским живљем јер тада тај појам није постојао, а ни касније се као данас није могао везивати за све и свашта. Не сјећају се ни масовне партиципације муслимана у власти НДХ и усташким злочинима.

Зелена трансверзала

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 23 фебруар 2011 21:39

За потребе сарајевске Зимске олимпијаде, која је представљала врхунац још међународно непризнате босанке државности у оквиру већ раштимане југословенске, на Кошеву је била саграђена велика модерна спортска хала за такмичења на леду. Била је у зелено офарбана и од анонимног кума именована као „Зетра“.

На дјелу је стратегија косовизације Рашке, па најприје треба доказати да Бошњаци, баш као и Шиптари, не могу живи да опстану под српском влашћу, а онда Санџак припојити будућем бошњачком ентитету у распалој БиХ. Када је Зукорлић прије десетак година, уз благослов ДОС-а, на ледини формирао Исламски универзитет у Пазару, драматичан дефицит професора из секуларних наука само минимално су попуњавали грађанистички активисти са Београдског универзитета, а великом већином активисти СДА и СДП са Сарајевског. Између осталих гостовали су медреслија Сафет Халиловић, санџаклије Расим Муминовић и Садо Мусабеговић, Исмет Грбо и др., па и сам Смаил Чекић, који ево сада са Башчаршије секундира Муамеру Зукорлићу у Пазару.

За потребе сарајевске Зимске олимпијаде, која је представљала врхунац још међународно непризнате босанке државности у оквиру већ раштимане југословенске, на Кошеву је била саграђена велика модерна спортска хала за такмичења на леду. Била је у зелено офарбана и од анонимног кума именована као „Зетра“. Већ те далеке зиме 1984. неки западни дипломати су се распитивали за значење њеног пуног имена „Зелена трансферзала“. Дискретно су сумњали да је име хале истовремено симбол стратешког политичког пројекта територијалног повезивања муслимана од Босне, преко Санџака и Косова, Македоније и Албаније до Мале Азије.